

Arrest

nr. 248 459 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Martelarenplein 20/E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Sudanese/Soedanese nationaliteit en u stelt tot de Arabische bevolkingsgroep van de stam al Gimir te behoren. U bent geboren en getogen in het dorp Alajabab in de staat al Jazeera (el Gezira). U liep zes jaar school en werkte vervolgens voornamelijk in de landbouw waar u de gronden van landeigenaars bewerkte. Ook kluste u bij in de goudhandel. Van uw vrienden die naar Israël waren vertrokken hoorde u dat ze daar werk hadden gevonden en het leven er goed was. U besloot om ook uw kans te wagen en reisde eind 2013, via Egypte, eveneens naar Israël. U kwam er terecht in een vluchtelingenkamp waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg geen erkenning en kon het kamp niet verlaten.

Uiteindelijk besloot u in te gaan op een aanbod om via Egypte terug te keren naar Sudan. Rond de zesde maand van 2015 reisde u per vliegtuig naar Egypte. Vanuit Egypte nam u een vlucht naar Sudan. Op de luchthaven in Khartoum werd u ondervraagd over uw verblijf in het buitenland. U werd onder druk gezet om te bekennen dat u niet enkel in Egypte was geweest. Omdat men u beloofde vrij te laten als u de waarheid vertelde gaf u toe in Israël te hebben verbleven. Daarop werd u beschuldigd van verraad en naar het detentiecentrum Kobar overgebracht. Gedurende vijftien dagen werd u er hardhandig ondervraagd en mishandeld. Men wilde dat u toegaf een verrader te zijn en banden te hebben met Abdulwahid Mohammed Nur en diens Beweging voor de Bevrijding van Sudan. Ook al ontkende u alle betrokkenheid bij deze beweging zette men u onder druk om tussen jongeren informatie te gaan vergaren over deze organisatie. Na tien dagen in detentie stopte u met eten en had u te kampen met gezondheidsproblemen. U werd naar een ziekenhuis overgebracht waar u vijf dagen verbleef. De laatste dag in het ziekenhuis merkte u dat u niet werd bewaakt. U besloot te vluchten en dook gedurende tien dagen onder bij uw oom in Omdurman. Omdat u wist dat het verboden was om naar Israël te reizen en vreesde hiervoor een levenslange gevangenisstraf te moeten uitzitten of te worden terechtgesteld, vertrok u in de zevende maand van 2015 naar Libië. Na negen maanden van verblijf in Libië reisde u illegaal naar Italië. Na vijf dagen reisde u verder door naar Frankrijk. U diende er op 17 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2017 werd u de vluchtelingenstatus geweigerd, een beslissing waartegen u op 2 mei 2017 in beroep ging. Nadat uw beroep werd verworpen besloot u uiteindelijk Frankrijk te verlaten. In de tweede of derde maand van 2019 reisde u naar België waar u op 28 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw identiteit en nationaliteit stuurde u een kopie van een attest van de burgerlijke stand (d.d. 19/08/2013) en een kopie van een attest van leeftijdsbepaling van de nationale medische commissie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie **COI Focus "Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019"** dd. 06/09/19; zie ook **COI Focus 'Soedan. Risico bij terugkeer' van 6 februari 2018**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan_risico_bij_terugkeer_2.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een "Transitional Military Council" (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De "Alliance of Freedom and Change" (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de "Rapid Support Forces" (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode. Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan.

Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.

Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de macht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in puin. Interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie en de recente ontwikkelingen in Soedan thans niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of uw reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Voor wat betreft uw vrees bij een terugkeer naar Sudan een detentie of terechtstelling tegemoet te gaan omdat u tussen 2013 en 2015 in Israël verbleef, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover helemaal niet overtuigen. Uw bewering hierdoor bijkomend ervan te zijn verdacht banden te hebben gehad met Abdulwahid Mohammed Nur en diens Beweging voor de Bevrijding van Sudan, staat bij gevolg ook op losse schroeven (notities CGVS, pp.14-19). Het is immers ondenkbaar dat –indien u daadwerkelijk in Israël heeft verbleven en hiervoor bij uw terugkeer naar Sudan meteen werd gearresteerd en opgesloten, tijdens deze detentie te zijn verdacht van banden met een oppositiebeweging van het voormalige regime, hiervoor te zijn mishandeld en onder druk gezet om als informant te werken en nadat u werd gehospitaliseerd een moment vond om er vandoor te gaan, u hierover niets zou hebben verteld bij uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk door u ingediend op 17 augustus 2016. U verklaart op het CGVS nochtans dat deze gebeurtenis de enige reden is waarom u uw land van herkomst, Sudan in 2015 heeft verlaten en er bijgevolg niet naartoe kan terugkeren (notities CGVS, p.15). Uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud op 9 januari 2017, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk (d.d. 17 augustus 2016) blijkt, dat u hierover geen enkel gewag heeft gemaakt (zie verslag OFPRA “entretien” d.d. 09/01/2017, p.3,4,5,6). U gaf er enkel aan Sudan te hebben verlaten omwille van een langdurig dispuut met uw buurman, waarbij u hem had geslagen, hiervoor werd gearresteerd en opgesloten, nadat de familie van uw buurman een klacht tegen u had ingediend - verklaringen waaraan echter geen enkel geloof werd gehecht (zie verslag OFPRA “entretien” d.d. 09/01/2017, p.4 en “décision de rejet d'une demande d'asile d.d. 31/01/2017). Luidens uw verklaringen in Frankrijk, zou u zijn vrijgekomen door bemiddeling van de sheikh van uw dorp en verder geen veroordeling hebben opgelopen (zie verslag OFPRA “entretien” d.d. 09/01/2017, p.5,6). Bij de uitdrukkelijke vraag of u nog iets anders toe te voegen had aan uw verklaringen stelde u duidelijk van niet (zie verslag OFPRA “entretien” d.d. 09/01/2017, p.6).

Evenmin haalde u problemen met de Sudanese overheid omwille van een verblijf in Israël aan tijdens uw beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing op 22 januari 2019 (zie verslag Cour Nationale du droit d'asile nr. 17017189 d.d. 12/02/2019). Het is dan ook opvallend dat u op het CGVS, wanneer u werd gevraagd of u naast de uiteengezette problemen omwille van een verblijf in Israël eventueel nog andere redenen had om uw land te verlaten of problemen kende in Sudan, met de autoriteiten en/of burgers, u expliciet stelde geen andere problemen te hebben gekend (notities CGVS, p.25). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdigheden en gewezen op uw verklaringen bij de Franse asiendiensten, stelde u zeer algemeen: "Dus ja, ik was net aangekomen in FR (Frankrijk) en had geen info over (de) asielprocedure, geen verstand van, ik was op straat en iemand zei tegen me vertel dit, en bovendien had ik geen tijd om de info van vandaag te vertellen". Daar uit het verslag van uw gesprek met de Franse asiendienst duidelijk blijkt dat men u na uw uiteenzetting over uw problemen met uw buurman, vroeg of u nog iets toe te voegen had aan uw verklaringen, (zie verslag OFPRA "entretien" d.d. 09/01/2017, p.6) en u dit ontkende, werd u op het CGVS gevraagd wat u bedoelde met geen tijd te hebben gekregen om al uw problemen te melden (notities CGVS, p.25). U suggereerde daarop dat u uw vluchtmotieven diende op te schrijven en dat u dit door een zekere A., een Sudanese man die Frans sprak, liet doen. Behalve aan te geven dat u in Frankrijk de geschreven versie van uw asielrelaas door een zekere A. T. liet opstellen -en niet zoals u bij de Franse asiendienst verklaarde door A.- (zie verslag OFPRA "entretien" d.d. 09/01/2017, p.4), is uw uitleg voor uw volkomen uiteenlopende verklaringen helemaal niet afdoende. Bovendien heeft u in Frankrijk nagelaten enige melding te maken van uw problemen door uw verblijf in Israël, wanneer u in beroep werd gehoord. Als uitleg voor deze nalatigheid merkte u enkel op: "Neen ik kon dat niet doen, als je met ander verhaal komt wordt het erger, het ging me er enkel om, om tijd te winnen". Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs en ten aller tijde worden verwacht dat deze onmiddellijk de ware redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst uiteenzet en duidelijk maakt waarom hij nood heeft aan internationale bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u opgestuurde kopieën van documenten, met name een attest van de burgerlijke stand (d.d. 19/08/2013) en een attest van leeftijdsbepaling van de nationale medische commissie, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze attesten bevatten enkel uw identiteitsgegevens, die op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan wat volgt :

"Op 17 augustus 2016, voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, vroeg verzoeker internationale bescherming aan in Frankrijk. Op 31 januari 2017 werd aan verzoeker de vluchtelingenstatus in Frankrijk geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd in beroep bevestigd.

Het CGVS baseert de bestreden beslissing voornamelijk op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker in Frankrijk en later op het CGVS.

Verzoeker deelt mee op het CGVS de ware toedracht van de feiten te hebben willen vertellen. Het feit dat onjuiste verklaringen worden gecorrigeerd, vormt op zich geen reden om een verzoek om internationale bescherming af te wijzen.

Verzoeker heeft tijdens het gehoor op het CGVS op 18 augustus 2020 uitgelegd waarom er vergissingen zijn geslopen in zijn vluchtrelaas in Frankrijk, namelijk :

- De procedure in Frankrijk vereist het indienen van een relaas dat in het Frans moet worden genoteerd voordat de verzoeker wordt gehoord -> verzoeker heeft op het gehoor op het CGVS verduidelijkt dat hij gebruik heeft gemaakt van de diensten van een landgenoot die wat Frans sprak voor de Franse

vertaling van zijn relaas. [Er wordt op gewezen dat deze verplichting uitgaande van de Franse asielinstanties om eerst een Franstalige versie van het asielrelaas in te dienen, uitdrukkelijk wordt bevestigd door het verslag van de hoorzitting van de Franse asielinstanties (zie pagina 3) dat in het administratieve dossier is opgenomen.] Daar deze landgenoot de Franse taal onvoldoende beheerste, zijn er fouten geslopen in het relaas van verzoeker.

- Uit angst voor mogelijke gevolgen, heeft verzoeker zijn relaas achteraf niet meer durven corrigeren in Frankrijk.

Verzoeker heeft daarbij duidelijk aangegeven in Frankrijk geen tijd te hebben gekregen om al zijn problemen uiteen te zetten.

Het CGVS focust volledig op de tegenstrijdigheden in de verklaringen afgelegd in Frankrijk en op het CGVS, zonder ten gronde in te gaan op het vluchtrelaas van verzoeker. Zodoende heeft verzoeker geen tweede kans gekregen op internationale bescherming. Hij is naar België gekomen, omdat hij in Frankrijk geen eerlijke kans heeft gekregen. Doordat het CGVS blijft verwijzen naar zijn verklaringen in Frankrijk, krijgt verzoeker in België opnieuw geen eerlijke kans.

Het CGVS heeft nagelaten een aantal belangrijke elementen uit het relaas van verzoeker te onderzoeken om de link te kunnen leggen tussen verzoeker en de BEWEGING VOOR DE BEVRIJDING VAN SOEDAN.

Volgende punten werden bijvoorbeeld niet onderzocht :

- Het feit dat een oom van verzoeker li dis van voormelde beweging (gehoorverslag pagina 17);

- Het feit dat deze oom problemen heeft gekend omdat hij studenten heeft geholpen in DARFOUR (gehoorverslag pagina 18).

Dat om die reden de zaak moet worden terugverwezen naar het CGVS, zodat het CGVS een verder onderzoek kan instellen naar de bovengenoemde elementen.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Het middel is gegrond.

2.2 aangaande het statuut van subsidiaire bescherming.

[...]

Verzoeker loopt een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 §2, b en c ;

Het CEDOCA-rapport is al meer dan een jaar oud, terwijl verschillende bronnen, met name van de VN (<https://www.un.org/press/fr/2020/scl4304.doc.htm>), melding maken van hernieuwde spanningen (zie bijlagen);

Verzoeker benadrukt dat het CEDOCA-verslag van september 2019 niet meer beschikbaar is op de website van het CGVS.

Ten slotte is dit betwiste CEDOCA-verslag gebaseerd op talrijke bronnen van private aard (zie met name pagina 18), die onvoldoende zijn geïdentificeerd, niet kunnen worden geraadpleegd en derhalve niet kunnen worden gecontroleerd.

Bijgevolg kan aan dit CEDOCA-verslag slechts een beperkte, relatieve waarde worden toegekend, waar enkel zekerheid juridisch gezien kan leiden tot de weigering van subsidiaire bescherming, zeker gelet op de aard van de inbreuken waarvoor bescherming moet geboden worden (met name onmenselijke en vernederende behandelingen die door artikel 3 EVRM worden beschermd)."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Verzoeker verweert zich ten aanzien van de bestreden beslissing door te stellen dat hij in Frankrijk, alwaar hij een procedure inzake zijn verzoek tot internationale bescherming doorliep voor zijn aankomst in België, geen correct verlopen procedure onderging.

Verzoekers verwijzing naar foutieve vertolkingen door een landgenoot en dat hij *“uit angst voor mogelijke gevolgen”* zijn relaas achteraf niet corrigeerde, kan niet aangenomen worden als dienstige weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit manifest blijkt dat verzoeker in Frankrijk niets vermeldde inzake zijn vrees wegens een vroeger verblijf in Israël.

Verzoeker heeft in Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming ingediend dat ook in beroep werd geweigerd. Aangezien verzoeker in Frankrijk een beroepsprocedure doorliep, dient aangenomen te worden dat hij alle nuttige feiten ten grondslag van zijn vrees op nuttige wijze kon aanvoeren. Naast de vaststelling dat verzoeker niet omschrijft welke de *“mogelijke gevolgen”* zouden zijn geweest in geval van correctie van zijn verklaringen bij de Franse autoriteiten, brengt hij geen begin van bewijs of nuttige reden bij waarom zijn verklaringen in Frankrijk niet zouden kunnen worden aangewend in de procedure die hij in België opstartte teneinde internationale bescherming te verkrijgen.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoeker, behoudens het louter ontkennen en tegenspreken, geen concreet element aanvoert ten aanzien van de motivering waaruit blijkt:

- het is niet geloofwaardig dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk verblijf had in Israël en hiervoor bij terugkeer naar Sudan meteen werd gearresteerd en opgesloten, in Frankrijk geen melding maakte dat (i) hij tijdens deze detentie verdacht werd van banden met een oppositiebeweging van het voormalige regime, (ii) om deze reden werd mishandeld en onder druk gezet om als informant te werken, (iii) hij ontsnapte nadat hij werd gehospitaliseerd;
- verzoeker in Frankrijk verklaarde enkel Sudan te hebben verlaten omwille van een langdurig dispuut met zijn buurman;
- verzoeker de landgenoot die hem in Frankrijk zou hebben geholpen met zijn relaas in België een andere naam toedicht dan in Frankrijk.

Verzoekers verklaringen zijn bijgevolg niet samenhangend en aannemelijk en zijn in strijd met de specifieke informatie (de behandeling van zijn verzoek in Frankrijk) die gekend en relevant is voor zijn verzoek.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij in Frankrijk “*geen eerlijke kans heeft gekregen*” en hierdoor ook in België “*opnieuw geen eerlijke kans*” krijgt, blijkt daarenboven dat hij geen begin van bewijs bijbrengt omtrent de problemen die zijn oom zou hebben omwille van het feit dat hij lid is een beweging in Soedan.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Verzoeker maakt melding dat het Cedoca-rapport “*al meer dan een jaar oud [is]*” en verwijst naar een algemeen rapport van de VN inzake “*hernieuwde spanningen*”. Verzoeker omschrijft echter op generlei wijze concreet in welke mate deze algemene informatie op hem betrekking zou kunnen hebben.

Waar verzoeker aanklaagt dat het Cedoca-verslag van september 2019 niet meer beschikbaar is op de website van verweerder, is dit geen dienstig verweer aangezien het rapport zich bevindt in het administratief dossier (blauwe map, stuk 6) en hij middels zijn inzagerecht hiervan kennis kan nemen.

In de mate dat hij aanvoert dat bronnen van het Cedoca-verslag van “*private aard*” zijn en “*met name pagina 18*”, toont hij met dergelijk algemeen verweer niet concreet aan hoe en op welke wijze dit van invloed zou (kunnen) zijn op de beoordeling van de feitelijke elementen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS